

Bosatt i Vest-Agder. Tar fem års videreutdanning i Oslo:

Tar det som det kommer

Pernille Næsse har vært tannlege i fire og et halvt år, og er godt etablert med samboer og et hjem i Kristiansand. Nå har hun flyttet inn på studenthybel i Oslo, og står foran fem år med spesialistutdanning i oral kirurgi og oral medisin, uten annen inntekt enn et stipend fra fylkestannlegen i Vest-Agder. Så lenge det varer. De som spør om hun er motivert kan ikke skjønne mye av hva dette koster.

Vi møter Pernille Næsse fire dager etter at hun begynte spesialistutdanningen ved Avdeling for oral kirurgi og oral medisin ved Det odontologiske fakultet i Geitmyrsveien i Oslo.

– Når bestemte du deg for at du ville ta videreutdanning i oral kirurgi?

– Det har jeg hatt lyst til lenge. Alltid kanskje. Og da jeg så utlysningen fra Oslofakultetet høsten 2004, med søknadsfrist i januar i fjor, bestemte jeg meg for å søke. Jeg ble kalt inn til intervju i mars, og fikk da beskjed om at jeg sto på venteliste for å starte høsten 2005. Da det ble høst og jeg ikke hadde hørt noe, trodde jeg at jeg ikke var kommet med, og jeg var mentalt i gang med en ny søknad. Men så ringte telefonen min mens jeg satt i bilen og var på vei til landsmøtet sist høst, og da ble jeg tilbudt å begynne i januar i år. Det var overraskende, og gledelig selvfølgelig. Og jeg måtte svare raskt. Selvsagt takket jeg ja.

– Da hadde du et par måneder å forberede deg på. Hvilke forberedelser er det snakk om?

– Det er mange. For det første måtte jeg informere arbeidsgiveren min, og søke permisjon. Jeg har vært ansatt i Den offentlige tannhelsetjenesten i Vest-Agder helt siden jeg var ferdig tannlege i juni 2001. Arbeidsstedet har vært tannklinikken i Vennesla.

– Får man permisjon i fem år?

Pernille Næsse er helt i startfasen i sin videreutdanning. Hun har lært litt om hva det koster å ta en odontologisk spesialistutdanning.

– Nei, man får permisjon for ett år av gangen, og maksimalt tre år, heter det. Så jeg vet ikke hvordan akkurat det blir. Nå har jeg fått stipend av fylkestannlegen, og med det bundet meg til å arbeide i Vest-Agder fylkeskommune i to år etter at jeg er ferdig. Hvis det er noe som heter fylkeskommune når den tid kommer. Det vet man ikke. Jeg vet ikke hvor lenge jeg får stipend heller, men jeg føler meg heldig og privilegert, som den første i Vest-Agder som har fått stipend i forbindelse med videreutdan-

ning. Det er ulik praksis i alle fylker, ser det ut til, og det er litt underlig, synes jeg; at det ikke kan være like regler og like vilkår for alle i et lite land som Norge.

– Hvor skal du bo i disse fem årene?

– Jeg har fått meg en studenthybel på Sogn. Det er jeg glad for, for boligprisene i Oslo er høye, og jeg har allerede boliglån siden jeg eier en leilighet i Kristiansand. Det er vi to om, heldigvis. Siden jeg ikke har lønnsinntekt nå, betaler jeg bare renter på lånet mitt.

Samboeren min blir boende i Kristiansand, i hvert fall inntil videre. Kanskje han kommer etter til Oslo, men foreløpig kommer jeg til å pendle.

– Kommer du til å kunne jobbe noe i løpet av disse fem årene?

– Kanskje. Det er noen som får anledning til å jobbe en dag i uken. Jeg håper jeg også kan få til det. Og da tror jeg nok at det kommer til å bli i Vest-Agder. Det er større behov for tannleger der enn i Oslo.

– Hvordan er det å være under utdanning igjen etter flere år i jobb?

– Det er en overgang. Både når det gjelder økonomi og boligsituasjon, som

vi har snakket om, men også når det gjelder selve arbeidssituasjonen. Det er mye nytt å sette seg inn i. Bare noe så elementært som dataprogrammet ved Universitetet. Det er helt annerledes enn Opus, som jeg er vant til. Og det er mange nye rutiner som jeg må lære meg. For noen er fakultetet et lærested, for andre en arbeidsplass og en klinikk. Alle har sine roller og jeg har min. Den er ny for meg. Så akkurat nå prøver jeg å bli kjent og sette meg inn i alt som er nytt. Etter hvert skal jeg i gang med kjernepensum og undervisning. Og siden blir det mer praksis, enten det blir ved Rikshospitalet, Ullevål eller kanskje

i Arendal. Det er også uvisst. Man er i gang med å etablere kompetansesenteret i Aust-Agder, og det hadde kanskje vært naturlig at jeg fikk praktisere der. Men det er så mye som er usikkert; alt nesten – og det nytter ikke å tenke, planlegge eller vite noe om det som skal skje i løpet av de neste fem årene, for ikke å si fem år frem i tid. Man må nesten bare ta det som det kommer, avslutter Pernille Næsse.

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi